

CRÒNICA d'una METAMORFOSI XIC!!

Primer dia. Entres al local, vas perdut, no coneixes a ningú, només la persona que t'ha convençut per venir. No saps ben bé què és el que fas allà, allò sembla una olla de grills. Sents una veu que crida sobre les altres: *Ei, Xics, vinga, anem voltant, que és prova de tal de set o de qual de sis net!* Tot seguit el brogit decau i comença a pujar l'estructura d'un castell i la primera imatge et colpeja fort. Mai ho havies vist tant de prop: tot de gent, de qui més endavant coneixeràs els noms i la forma de parlar, s'enfila amb art i ofici sobre les espatlles del pis inferior, i la resta alcen els braços. Tu fas el mateix, encara més astorat a mesura que s'afegeixen pisos: *Dosos amunt!...* et sents com transportat, les frases suren en l'ambient mentre mires amunt: *Ei, mirem de tancar-bo una mica a la rengla; està maco de mida; Fulano, no t'avoquis tant; mantenim-bo així, fort el tronc, eh; ...vinga, anem baixant...*

Aquell instant passa, però ja no pots fer-hi res, el teu cor comença a ser Xic. La mainada que has vist a dalt fa tan sols un moment passa al teu voltant fent corredisses, com si res. Se t'acosten les primeres persones

i es presenten, i t'expliquen que allò és com una família i que es fan moltes activitats, que venir als Xics no es cap compromís, es tracta de venir quan es pot. Però ja no cal, perquè ho veus. Perquè et fiques a les primeres pinyes, sents com canten el teu nom i posició, t'expliquen on vas i com es fa, coneixes més gent. Al principi et costa, penses que aquell paio es destrossarà la veu allà sobre la cadira. Tant de bo la gent li parés més atenció i

entenguessis la meitat del diu. Però passen els assajos i arriben les actuacions. Reps la camisa grana i ja no pots evitar cosir-te tu mateix, que no en saps, l'escut a la butxaca.

Les sensacions se succeeixen: participes de l'esforç de tots durant cada castell a plaça; beus del vi de les xiquetes; balles "lo tio Pep" i el "Joan petit"; aprens com és el somriure de cadascú, part dels seus problemes del dia a dia; aprens de les coses que t'expliquen, dels consells que et donen... Vius els desplaçaments en autocar. Matines en diumenge, deixes el/la company/a a casa. Renuncies a aquella excursió amb els amics, però ho fas de grat, perquè ser Xic t'ho compensa. Disfrutes amb el fet d'enfaixarte, aprens quan cal fer més el canell del de davant, comences a intuir les diferents sotragades que corran pels braços, ja et poses de puntetes per apretar aquell "plus" que saps que caldrà, o tenses més la cama del darrera per donar pit si la pinya cedeix al pes. Animes amb els altres "vinga Pasqual" quan el veieu patir a l'estructura tot descarregant. Et sorprens si veus Sotano des pilotant-se a plaça per canviar-se, bé, ja no, ell ho fa sempre...

Vius la nova temporada, et passes pel curs de pinyes el dijous que et toca i fas l'examen, *si que s'ho han currat!* Allò desperta la teva curiositat i consultes llibres per saber-ne més. Assajos amb entrepans, què bé que passen després de l'esforç! Vas acumulant més experiències com a Xic. Quan cau un dels primers castells compromesos, et sents desolat. El pitjor és que Mengano i Pastrano sembla que hagin pres mal. Mires d'animar. La colla se sent com tu. Passen les setmanes i veus que els ànims revifien i les lesions es van curant. Aquell mal de cor desapareix amb el primer 4d8 descarregat, t'abrades al bell mig amb tothom que s'amuntega per celebrar-ho, et salten les llàgrimes, ho sents, tothom ho viu a flor de pell...

Passen els mesos i acuts a l'assemblea extraordinària. Com a tota família hi ha discrepàncies, és cert que també estàs un pèl decebut per l'actuació de Mataró. Però tothom diu la seva, vius de primera mà la manera de fer Xic, t'agrada. El descans d'estiu se't fa llarg. Et sorprens patint el "mono de fer castells", enyores la gent. De nou a l'assaig agraeixes la fresca sota el campanar i aprens

a deixar que els braços d'algué et tapin aquell maleït focus que enlluerna tant. A la festa major, passes les millors estones amb la colla. T'adones de l'abundància de "comanches" entre les nostres files. T'emociona veure les cares conegudes a la tele. Pel que fa als castells, no tot ha sortit malament, ens hem adonat que encara cal apretar més. Arriba gent nova. T'acostes, els ajudes, ara recordes com et senties tu. El convenciment, la rauxa i les ganes s'obren pas fins a Llinars. L'endemà, amb menys efectius triomfem de nou, és com si els Xics haguéssim posat la directa, els diaris en parlen. La feina a l'assaig aflora a plaça. A Tarragona els Xics fem els nostres castells, sense cap penalització, visca el conjur de les xiquetes! Et sents orgullós novament de la manera de fer Xic. No estàs segur d'entendre la filosofia castellerà d'altres colles. Se'n parlarà molt d'aquest XXè concurs.